

Bandes
de so

Alan Silvestri: *el toterreny*

Hazael González

D'entre la gran massa d'aquests compositors que mai ningú no recorda, i que els seus treballs (bons o dolents) queden sepultats entre una muntanya de cançons o relegats a sub-productes de sèrie B (llegeixi's noms com Carter Burwell, Graeme Revell, o Bill Conti, per posar alguns exemples), destaca clarament un cap visible que està disposat a tot per tal de seguir treballant i poder arribar a compartir qualche dia olimp amb els grans, i que a més té possibilitats... encara que si tenim en compte que és el compositor habitual d'un dels directors més taquillers de Hollywood (Robert Zemeckis), doncs això, que ho té més fàcil el jove... Ressaques nadalenes a part, hem de reconèixer a Silvestri una capacitat de treball enviable i un bon fer que, en el pitjor dels casos, resulta no menys correcte. Això és precisament el que li succeeix a la darrera obra estrenada amb música seva, la insulsa *Operació Reno* (*Deception*, 2000), del ja més que veterà John Frankenheimer, que allà on el veuen té ja setanta anys damunt les seves espatlles i títols tan mítics com *El Hombre de Alcatraz* (*Birdman of Alcatraz*, 1962) en el seu haver.

Ens podríem qüestionar per què un director que hauria de ser tot un expert en la matèria es conforma en oferir-nos semblant beneïtura, però sen-

se entrar en consideracions d'aquesta classe, aquí tenim Silvestri creant un score eficient i efectiu, una banda sonora per omplir els buits que les múltiples (i inevitables) cançonetes nadalenes deixen... Comparteix cartell aquest film amb un altre amb Silvestri component, precisament l'últim producte de Zemeckis, anomenat *Lo que la Verdad Esconde* (*What lies beneath*, 2000), sobre el qual no puc opinar: des que vaig veure aquest director guanyar tots els premis possibles amb aquell pamflet americà, americanitzant i americanitzador anomenat *Forrest Gump* (id., 1994), no he tornat a donar-li més doblers...

De qualsevol manera, el més important és que estam parlant d'un home que sap sortir-se'n amb intranscendents però sempre efectives composicions acceptant per una altra banda encàrrecs difícils (seves són coses com *Arma Joven II: Intrépidos Forajidos* -*Young Guns* o *El Guardiaespaldas* -*The Bodyguard*, 1992- amb cançons fetes per la seva protagonista, Whitney Houston, que ens capolaren el cervell una vegada i una altra...), i que és capaç fins i tot de donar-los la rèplica a aquestes cançonetes, amb les quals sol compartir l'edició de la seva partitura en disc (i si no, escoltau la banda sonora de *Juez Dredd* -*Judge Dredd*, Danny Cannon, 1995- i ja em diran...). I el més important: quan vol, i quan

té oportunitat, és capaç de demostrar unes taules i un domini que deixa bocabadat el més plantat, com en el cas de la ja citada *Forrest Gump*, l'score de la qual (nominada a l'Oscar aquell any, que tant de premi tant de premi... i no li varen donar el que més es mereixia) és dolç, sensible i ple de tendresa... i la prova de la seva força és que en el doble disc de cançons clàssiques dels 60 que es va editar inclou també una suite de la composició original, que està editada completa en un altre disc. I aquest bon fer és també palès a *Tras el Corazón Verde* (*Romancing the Stone*, Zemeckis, 1984, que podria ser considerada la seva òpera prima a pesar de no ser-ho), *Regreso al Futuro* (*Back to the Future*, Zemeckis, 1985, el tema principal de la qual és certament vibrant), *Depredador* (*Predator*, John McTiernan, 1987), *Abys* (*The Abyss*, James Cameron, 1989) o *La noche de los Cristales Rotos* (*Shattered*, Wolfgang Petersen, 1991, un thriller que posa històric el més pintat, i que li deu molt, a la música).

Com sempre, i per no variar, en aquest món de la música de cinema hi ha vegades que tenim davant coses que passen desapercebudes i llavors resulten ser d'allò més interessant, i tal vegada el pobre Silvestri en sigui una, d'aquestes... Ens veim el mes que ve amb els premis Goya, a veure a qui toca enguany...■

